

TORONYIRÁNY

XV. 7.

2021. február 14.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 6. vasárnap

Február 17. Hamvazószerda

Jézus csodái esetében mi áll a tapasztalati valóság mögött? Vak véletlen, vagy olyan általános törvényszerűség, amely nem enged semmiféle kivételt, vagy olyan mindenható személyes szabadság, amely mindent a maga helyére tud tenni, s az alacsonyabb rendszereket be tudja illeszteni a magasabbakba? Az igazi kérdés tehát az Isten és a világ viszonya. Ha elfogadjuk a Teremtő és a teremtmény közötti különbséget, akkor marad hely a csoda számára. A csodában Isten szándéka, jóakarata ölt testet. De ugyanakkor ő nem rontja le a természetet, hanem felemeli. Ha egy dolgot felhasznál jelnek, vagy egy embert eszköznek, annak növeli természetes kifejező képességét, erejét és hatósugarát. El kell fogadnunk, hogy amint nő az isteni hatás, úgy nő a teremtmény önállósága és benső ereje is. Ha egy szabadakaratú személy lesz az eszköz, akkor annak éppen személyes értékét és szabadságát is növeli. Ezért Jézus emberségében több a személyes szabadság, a lelki erő, a világos látás, az akarati ráhatás, mint bárki másban. Saját meggyőződését, gondolatát, lelki békéjét, szeretetét sokkal inkább tudja sugallni, mint mások. Ezért amikor gyógyított vagy más csodát tett, abból nem szabad kihagyni emberi képességeit sem. De van valami többlet is, ami igazolja, hogy itt és most Isten a mi érdekünkben lépett közbe. Jézus éppen ezt akarta kimutatni, hiszen Isten országának eljövételéről beszélt. Ez a rendkívüliség, ez a közbelépés a teljességét érte el feltámadásában.

Itt teljessé lett az a remény, amelyre már előbbi csodái is felhatalmazták.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- 1. Lev 13,1-2.44-46** A mózesi törvény az ószövetségben rendezte a leprások helyzetét a társadalomban.
- 2. 1Kor 10,31-11,1** Az apostol arra buzdít, hogy a hívek minden tevékenysége Isten dicsőségét szolgálja, ehhez bátorítást az ő saját példája adhat.
- 3. Mk 1,40-45** Jézus meggyógyít egy leprást, aki a tiltás ellenére mindenhol elhíreszteli, hogy Jézusnak köszönheti gyógyulását.

Egy lepra meggyógyítása

A lepra meggyógyításának elbeszélése lezárja Jézus első csodatetteinek sorozatát (1,21-45), és előkészíti a 2,1-3,6 vitabeszédeit. Ezekben a törvénnyel kapcsolatos vitákban ugyanis Jézus úgy cselekszik, mint most: olyan tekintélyt követel, amely Istenéhez hasonlít (a bűnbocsánat hatalma a 2,1-12-ben), értelmezi és újraértelmezi a törvényt (a bűnösökkel való érintkezés, a bűjt és a szombat kérdései a 2,13-17.18-22.23-28; 3,1-6 részletekben).

A lepra ma is létező, bár különleges eljárással gyógyítható betegség. A leprosz azonban (40. vers) Jézus korában nem éppen erre a betegségre vonatkozott, hanem különböző, súlyos bőrbetegségekre. Ezek a betegségek Izrael törvénye szerint tisztátalanná teszik az embert, azaz alkalmatlanná a kultuszban, illetve a közösségi életben való részvételre (vö. Lev 13,1-8,45-46). Az ilyen betegségben szenvedő ember ki volt zárva Isten szentségének köréből, és magának kellett figyelmeztetnie a járókelőket, hogy ne lépjenek hozzá közel („Tisztátalan, tisztátalan!”). Legfeljebb a társainál található valamiféle közösségre (vö. 2Kor 7,3: négy lepra Szamária kapuja előtt; Lk 17,11-19: tíz lepra gyógyulást keres Jézusnál).

A beteg elszigeteltségére jellemző, hogy egyedül megy oda Jézushoz, nincs senki, aki törődne vele. Letérdel Jézus előtt, megszólítja őt. Gesztusai kifejezik megindultságát, ugyanakkor azt is, hogy feltétel nélkül hisz Jézus gyógyító hatalmában („ha akarod” – vö. 9,22: „ha tudsz”). A beteg kérése ugyan azt is jelentheti, hogy Jézus „tisztának nyilvánítsa” őt (kathartidzó), ez azonban még akkor sem valószínű, ha a jelenet végén szó esik erről a jogi procedúráról.

Jézus ugyanis mintegy parancsként megismétli a beteg szavait, s ezzel meg is tisztítja őt (41. vers). Az elbeszélő azonban előbb Jézus érzelmi reakcióját, illetve a gyógyítás módját is részletezi. A szöveg két változatban maradt fenn. Az egyik szerint itt az orgidzomai ige áll, ami azt jelentené, hogy Jézus „haragra gerjedt”. Egyes értelmezők ezt a változatot nehézsége miatt részesítik előnyben, s arra gondolnak, hogy Jézust a betegség

látványa, a rossz valósága dühíti fel, mint ami ellentétes Isten teremtő akaratával. Kevésbé tűnik valószínűnek az a feltételezés, hogy Jézust a későbbi utasításának be nem tartása dühítette fel – már előre. Ez a haragos reakció mindenestre szinte párhuzam nélküli. Esetleg Jézusnak Lázár sorsával kapcsolatos megrendülése, felkavarodása lenne hasonlítható hozzá (Jn 11,33-38). A másik, szövegtanúkkal jobban képviselt változat szerint Jézus „részvétele érez” (szplankhidzomai), s ez másutt is (6,34; 8,2; 9,22) irgalmas szeretetének jele.

Az Ószövetségben Isten gesztusa, hogy „kinyújtja” (ekteinó) a kezét (Kiv 3,20; 7,5; Zsolt 138,7; Mózes Isten megbízásából: Kiv 14,16.21.27). Az pedig, hogy Jézus meg is érinti (haptó) a beteget, megmutatja, hogy nem tart sem a vallási előírások áthágásától, sem az esetleges egészségügyi következményektől. A szíriai Naamán valami hasonlót várhatott Elizeustól, de az el sem jött hozzá (2Kir 5,11). A 42. vers két kifejezéssel – ez Márk stílusának jellegzetessége – rögzíti a gyógyulás tényét.

A jelenetet most nem a körülállók csodálkozása fejezi be, mint az előző, rövid történetekben. Jézus a gyógyulthoz fordul, és határozott utasítást ad neki (43-44. vers). Mózes törvénye szerint a papok feladata volt, hogy megállapítsák, ki leprás és ki nem (Lev 14,1-32). A gyógyult betegnek pedig áldozatot kellett felajánlania a templomban. A papokkal való kapcsolatfelvétel és az áldozat bemutatása Izrael törvényének és szokásainak tiszteletben tartását jelenti. Úgy tűnik, hogy bár Jézus nem tartotta magát feltétlenül a törvény előírásaihoz, ezt a magatartást nem kívánta meg attól, akinek a gyógyulás a közösséghez való visszatérés lehetőségét is megadta.

Az elbeszélő szerint Jézus újra egyfajta indulattal szól (embrimaomai). Az ige szó szerint azt jelenti, „felhorkan”, illetve „ráförmed”, „megszid”. Az Ószövetségben Isten az, aki „haragjának leheletével” elsöpri a gonoszokat, felkavarja a tenger hullámain (vö. Kiv 15,8.10), aki felkel, hogy az oktalan embert észre térítse (vö. Iz 42,15). Jézus az előbb még beteg embert is szokatlan hévvel küldi el (ekballó – „kidob”), hogy mutassa meg magát a papoknak. Az elbeszélés esetleg olyan hagyományokra épül, amelyek a beteg meggyógyítását ördögűzéshez hasonlították.

Az utasítás tartalma mindenestre feltűnő, bár nem előzmény nélküli. Jézus a papokhoz küldte a gyógyult embert, tehát nem a gyógyítás tényét kívánta eltitkolni, inkább annak csodálatos módját. A megelőző szakaszban (1,34-39) már világossá vált, hogy Jézus nem kíván azonnali népszerűséget, nem is fog minden beteget azonnal meggyógyítani, tettei inkább Isten országának már jelen lévő valóságát, Isten hatalmának valóságát nyilvánítja ki. A titoktartás parancsa arra szolgál, hogy az emberek ne várjanak Jézustól hamis megváltást.

A jelenet befejezése szerint (45. vers) Jézus szándéka megghiúsul. A meggyógyult beteg Keresztelő János és Jézus után a harmadik, aki „hirdet” valamit (kérüszó – Márkra jellemző fordulattal „hirdetni kezdte”), de mások is követik majd (3,14; 5,20; 6,12; 7,36). Az emberek Simonhoz hasonlóan keresik Jézust még a városokon kívül is. Ez a kettősség jellemzi majd egész működését (3,7-12; 4,1; 6,33-34.53-56; 8,1). Jézus „tud” gyógyítani, de „nem tud” nyilvános helyeken tartózkodni (40. és 45. versek). Tartózkodik a nyilvánosságtól, hogy szabad maradhasson az Isten országának hirdetésére; jelszerű, mégis valós tetteinek véghezvitelére.

Martos Levente

A nevelés öröme (17.)

Az ember nevelésének művészete

23. A képi nevelés

Érzékeit és egész testét használva, a gyermek nagy mennyiségű benyomást raktároz el. Idővel képessé válik múltbeli tapasztalatait elméjéből előhívni, ezzel is gazdagítva intelligenciáját. Ez nem korlátozódik egy pillanatra, fejlődése mind szóbeli nyelvezetére, mind taglejtéses jelek használatára kiterjed. A kicsi már korán jeleket rajzol, beledugva az ujját az ételbe, és örömmel fedezi fel, hogy megmarad az ujjának a helye. Ahogy tovább fejlődik, elkezdi jeleket rajzolni a papírra, amik azután ezerféle ákombákomává alakulnak. Két és fél, három éves korára ezek az irkafirkák elkezdnek jelentést hordozni akkor is, ha nekünk, felnőtteknek mindegyik egyforma, mindegyiknek van neve: az egyik egy kamion, a másik az anya, megint másik egy kutya stb.

Hároméves korában, ami egybeesik az óvodába járás kezdetével, a kicsi elkezdi sémákat használni: ház séma, nap séma, ember séma, és a közlései ezen képek által egyre érthetőbbé válnak, mivel némi hasonlóságot mutatnak a valósággal. A felnőttek nem kényszerülnek többé arra, hogy megkérdezzék, mit jelent az, amit csinált, mindazonáltal mindig hasznos kérdéseket feltenni, hogy segítsünk neki szóban is kifejezni magát, miközben rajzol, és tudatosabbá tenni a cselekedeteit. Sok szülő felteszi a kérdést: érdemes-e beavatkozni vagy sem, javítva az esetleges hibákat, vagy előre megrajzolt mintákat mutatva. A grafikai kifejezés, mint minden emberi közlés nevelő hatása, a tanulás gyümölcse. Az igazi probléma az, hogyan avatkozunk be? Ha a gyermek arra kér, hogy rajzoljunk például egy cicát, akkor nem a lehető legvalóságghűbben fogjuk lerajzolni, hanem egy sematikus figurát készítünk. Egy „kódot” kell felkínálnunk, ahogy az írás (az ábécé betűi), a zene (a hangjegyek) tanításánál tesszük. Ezen elsajátított kódok alapján lehetővé válik a gyermek számára a „saját nyelvezetének” gazdagítása, kiegészítése.

Ahhoz, hogy színben és tartalomban gazdag rajzokat készítsen, nem utánzásra kell rávenni a gyereket. Ez nemcsak azért káros, mert gátolja a kifejezőkészség és a kreativitás fejlődését, de kisebrendűnek is érzi magát, hisz mindig csak másolatot hoz létre. Biztassuk inkább sokféle *játékra, mozgásra*.

Mivel a gyermek azt rajzolja le, amit tud, nem pedig azt, amit lát, ebben a korban lehetetlen valóság utáni rajzokat várni. Ilyentájt egy kezdet például úgy ábrázol, hogy rajzol egy kört, amiből sokfelé szerteágazó vonalak indulnak ki, melyek az öt ujjat jelentik. Vagy például egy emberi alak a maga teljességében látható akkor is, ha egy asztal mögött ábrázolja. Ez azt jelenti, hogy a gyermek gondolkodásmódjában nem létezik a hiba, így a szülőnek sem szabad belejavítania. A gyermek számára a rajzolás egyfajta elbeszélési mód, a belső világ kifejezése, párbeszéd, a szem és a kéz közötti mozgások összehangolása, a papír terének elfoglalása, kreativitás.

Nem juttatja kifejezésre önmagát az, akinek nincsenek saját tapasztalatai, élményekben szegény, mert arra van kényszerítve, hogy jó legyen, lehetőleg keveset beszélve csak üldögéljen anélkül, hogy zajt csapna, futkosna vagy összepiszkolná magát. Sok anya panaszkodik, hogy a gyermeke piszkosan jön haza. Olyan ez, mintha egy szakácsnőtől azt várnánk el, hogy ne piszkítsa be a kötényét, miközben főz.

Ahogy egy mondat is egyre teljesebb lesz a jelzők és határozók használatával, úgy a gyermek rajzos alkotása is, egy sematikus tárgyból indulva, egyre gazdagabb lesz, és olyan részletekkel egészül ki, melyek egyedivé, értékessé és személyessé teszik.

A szerkesztés, a színek összekapcsolása, az alakok mozgása, a különböző elemek papíron való elhelyezése alapján a nevelők értékelhetik a gyermek érzelmi és kommunikációs kifejezésének fejlődését. A gyermekrajzot soha nem szabad esztétikailag értékelni (ez szép, ez csúnya), hanem arra kell használni, hogy elősegítse a gyermek és a felnőtt közötti párbeszédet (pl.: „meséld el, hogy mit rajzoltál”, „hová megy ez a gyerek?”). Így beléphetünk az ő világába alkalmat adva arra, hogy összehasonlítsa és kidolgozza az ismereteit.

A rajzzal a gyermek úgy fejezi ki a világot, amilyenek ő látja, az ő érettségi szintjén. Birtokba veszi azt, amit lerajzol, hiszen ő teremti a saját felfogása és tapasztalatai szerint.

Ezért láthatunk a rajzon egy kicsi apát, amikor ő a valóságban magas, vagy magas anyát, aki a valóságban alacsony; előfordulhat, hogy nem rajzolja le a kistestvérét, bár tisztában van azzal, hogy mi is a család, és hogy a kicsi is hozzátartozik, de ha féltékeny rá, akkor legalább az ő rajzán nem létezik.

Ha meg tudjuk érteni azt az üzenetet, amit a gyermek öntudatlanul küld felénk a rajzával, akkor képesek leszünk megnyugtatni a szorongásait, vele együtt kinevetni a félelmeit, javítani a vele való kapcsolatunkban a viselkedésünkön, megszilárdítva a harmóniát, a bizalmat és nyugalmat, melyek oly nagymértékben szükségesek ahhoz, hogy valaki mentális és pszichés egészségben nőjön fel.

24. A pszichomotorikus nevelés

A pszichomotorikus nevelés elsődleges célja, hogy a gyermek figyelmét a mozgására irányítsa, tudatosuljon benne, hogy mit tesz, fokozatosan birtokba véve az időt és a teret; két olyan dolgot, amit nagyon nehéz megismerni, mert az ember olyannyira bennük van, hogy objektív szemlélésük komoly nehézséget okoz.

A tevékenységben, a saját testét egy nappaliban, folyosón, szobában mozgatva, a padlón az egyik sarokból a másikba átgurulva, le- és felmenve a különböző magasságú helyek között, nagy dobozokba ki- és bemászva a kisgyermek megtapasztalja, majd megérti a topológiai fogalmakat.

A ritmus követése, megpróbálva hozzáigazítani a lépést, megvárni az utasítást, összehasonlítani, hogy az utat rövidebb vagy hosszabb idő alatt tette meg, mindez azt jelenti, hogy a gyermek megérti az időbeli fogalmakat.

A test ellenőrzésének ez a képessége, szoros kapcsolatban azzal a képességgel, ami által tudatosan éli át a jelen pillanatot, segít a gyermeknek, hogy az egyéni igényeit hozzáigazítsa a környezet igényeihez. Az alkalmazkodás, ellentétben a szó hétköznapi jelentésével, nem passzivitást jelent, ami miatt azt mondják, hogy valakinek mindenhogyan jó, hanem egy *homeosztatis* folyamat, egy egyensúlyra való törekvés, mind a testi, mind a szellemi fejlődés számára.

J. Piaget, a svájci etológus szerint az alkalmazkodás az a képesség, hogy pozitív válaszokat adunk a környezeti hatásokra, és egyidejűleg két funkció tevékenységének a gyümölcse: az *asszimiláció* és az *igazodás*.

(Folyt. köv.)

Flora Bresciani Nicassio

Vasárnapi jegyzet

Egyazon ritmusban

Dél-amerikai zenészeket hallgatok, gitárokkal, s egyéb jellegzetes hangszerekkel. Derűsek a melódiák, egzotikusak, váltakozó ritmusúak. Hallgatom, nézem őket. Főleg az egyik előadót: nyakához erősítve a pánsíp, kezében gitár. Más dallamot penget a kezével, s hozzá mást fúj a sípon. Csupán a ritmus nem változik. Bámulom a zenész koncentráció képességét, virtuóz technikáját, és azon töröm a fejem, hogy lehet ezt így megtanulni. Persze a ritmus, az segít, egyazon ritmus, ami közelebb visz a megértéshez...

És az élet? Valamiként nem írhatók egyazon „kottalapra” eltérő dallamok – ugyanazon ritmusban? Csak a zeneszerzők képesek szólamokba fogni a belső üzenetet és a szólamokat egész koncertté formálni?

A léleképítés művészete is ugyanezt jelenti – számtalan gyakorlattal. Nagy mesterek könyvei, példái igazolják, csak hogy... S ebben az utolsó szóban jelen van mai világunk rossz híre, amit napjaink költője, a székelyföldi Tamás Menyhért bölcs rövidséggel ekként fogalmaz: *A Föld azé magasabb szinten/ aki konkolyt / hint bele!* Vagyis: *Ami még hiányzik, / az a több...* Ezek is az ő szavai. A sekélyebb már régen átvette vezető hatalmát – halljuk a korvizsgálatot-végzőt: szociológust, moralistát, szerencsére nem mindegyiket, mert végül csak arra a következtetésre juthat az életet alárendelheted értékelő, hogy a konkoly közé jut bőven a nemes gabonából, és akkor az evangéliumi példabeszéd áll elő: a búza közé vegyül konkoly is. A zenei példa tehát ekként tanít: ha a magasabb szempontot töltik ki életed javát, a „nemes dallam”, a sekélyesebbet (az elől úgy sem térhetsz ki), csak a ritmust el ne téveszd, az egyazon ritmust, amely képes megtartani a főirányban. A XX. században Supervielle imádsága az Ismeretlenhez őszintén mondja ki a vágyat. *Bár úgy töltöttem volna életem, hogy mindig másra gondolok, / ez a más, ez is én vagyok, talán ez az igazi lényem.* Kereső emberről van szó, akinek az életműve „segít élni”. Ha pedig erről beszélünk, napjaink keresőit megeljük, s magunk is valamiként közéjük tartozunk azzal, hogy tudjuk: mindig van hiány az életünkben, a ritmus nem mindig hangolja össze az eltérő kisebb-nagyobb szólamokat. Szépen hangzik egy-egy ígéret, elhatározás, erkölcsi állásfoglalás – a szavakkal, de nyer-e magvalósítást? Ellentmondások kontrasztjában élünk, érdekek szerinti megtévesztésben. Keserves másra is gondolni. Arra, akiket segíteni kellene, akikben – éppen e gesztus révén – önmagamra ismerhetek: a Teremtés szándékában megszületett emberre. Végül is az erősebb vágy, remény kerekedik felül kimondatlanul is, hogy egyszer ismét belakja az ember az elvesztett édenkertet.

Elanyagiasodott világban nem érdemtelen felidézni az ókor egyik keresztény szellemű előfutárának: Publius Vergilius Marónak negyedik eklogáját, amelyben kifejezi hitét az eljövendő új világkorban, a földre visszatérő Szűzben, aki azt a gyermeket ajándékozta az emberiségnek, aki maga a kereszténység. E nélkül a messiási hit nélkül valóban nem lehet az ókori poeta költészetét megérteni. Ha kitöröljük, hideg és „csinált költészet” marad.

Nagybőjti időszak. A megértés és a megértetés időszaka, amikor igazolódhat bárkinek annak igazsága, hogy a megértés: katarzis, vagyis megtisztulás. Mit kell megérteni? Magát az embert, aki a jó és a rossz között választhat, és azt az Embert, aki keresztre szállt, aki nem feledve istenségét a fájdalmat és a halált választotta, hogy bizonyítsa a mélypont ünnepeinek jogosságát. Ismerte, énekelte az ember dallamát, mégis képes volt egyazon isteni ritmusban elénk adni istenit és emberit, hogy mi sem feledkezzünk meg, mi a földallam, amely átjárja „égi hangzatával” gyöngeségeinket.

Ókeresztény hitvalló elemzi a keresztet, mint függőleges és vízszintes tengelyt, és azt írja, hogy középen az összefogó szegecs nem más, mint a bűnbánat.

Erre hajtsa le a fejét a teremtmény, és a Bárány énekét énekelje.

† Tóth Sándor

hírek ..... információk

A lourdes-i Mária-jelenések évfordulója alkalmából a Belvárosi Plébánia közössége az idén is lourdes-i kilencedet végez, melyre szeretettel hívja és várja Szűz Mária tisztelőit. Az imaalkalmak február 18-ig, minden este negyed hatkor kezdődnek a Dóm szentségi-kápolnájában. Az imaalkalmakhoz imafüzetet biztosítanak a szervezők.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye művészeti partnere, a Filharmónia Magyarország szervezésében február 14-én, azaz ma 19 órától a debreceni Kölcsey Központ nagyterméből látható a „Ritmus és virtuóz szólók” című online hangverseny. A virtuális koncerten Beethoven két nagyszerű alkotása: a C-dúr hármasszertétel, valamint a 7. A-dúr szimfónia hangzik fel a Kodály Filharmonikusok Debrecen előadásában. Közreműködik Kelemen Barnabás hegedűművész és Vashti Hunter csellóművész; vezényel: Somogyi-Tóth Dániel. Egy nappal később ritkán hallható klasszikus zenei darabok hangoznak el a Filharmónia virtuális koncerttermében, a Miskolci Szimfonikus Zenekar tolmácsolásában. Február 15-én, az este 7 órakor látható előadáson Ljadov és Borogyin az orosz zenei örökségből ihletet, valamint Dvořák a cseh népi táncok hangulatát felidéző művei hallhatók. Közreműködik Balog József zongoraművész, vezényel Antal Mátyás. Mindkét hangverseny a filharmonia.hu világhálós oldalon érhető el.

A nagybőjti időszak Hamvazószerdán, az idén február 17-én kezdődik. Ezen a napon a Székesegyházban 18 órakor Kiss-Rigó László püspök celebrálja a szentmisét a hamvazkodás szertartásával. A járványra való tekintettel az idei esztendőben csak a fej meghintésével történik a hamvazás.

A Góbi Rita Társulat online előadásában láthatja a közönség az Érintés dicsérete című darabot, melyet a színtársulat a Szegedi Dóm Látogatóközpontban forgatott. Az irodalmi-, zenei- és táncos elemekre épülő előadás célja, hogy hangsúlyozza az érintés - az ölelés, a simogatás, a kézfogás vagy éppen a vállveregetés fontosságát. Az alkotóközösség arra vállalkozott, hogy a koronavírus okozta tragédiák helyett közösen, egy térben, biztonságosan ünnepelje az érzéki érintés fontosságát. Az előadás alkotói: Benkő Imola Orsolya, Góbi Rita, Hegedűs Ioan Andrei, Nahóczki Viktor és Szilágyi Szabolcs. A darab február 18-án, csütörtökön este 7 órától a <https://youtu.be/pFcELV3tBIM> linken érhető el.

Március 1. és április 30. között rendezi a Szeged-Csanádi Egyházmegye Ifjúságpasztorációs Irodája hagyományos, önkéntes programját a „Tesz-Vesz Tavasz”-t. Az akció célja, hogy a jelentkezők a Szeged-Csanádi Egyházmegye 990. évfordulója, valamint a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus 2020 alkalmából 2020 fát ültessenek az egyházmegye területén. Az emlékfá ültetésére olyan plébániai közösségek, hittanos csoportok, iskolák, családok, közösségek jelentkezését várják, melyek fontosnak tartják a tisztá, zöld és étellel teli környezetet. A faültetés helyszíne lehet iskolaudvar, közterület, plébánia udvar, templomkert, családi ház udvara és előkertje, valamint külterület is. Az Ifjúságpasztorációs Iroda biztosítja a szabad gyökerű facsemetéket a regisztráltaknak, akiket arra kérnek, hogy még márciusban ültessék el, majd gondozzák a fákat. A szervezők javasolják, hogy faültetéskor az önkéntesek rövid megemlékezést tartsanak, vagy a fa mellé emléktáblát helyezzenek el.

A programra jelentkezés határideje február 20. Regisztrálni a www.ipcszeged.hu oldalon a TVT'21 menüpont alatt lehet. Bővebb információ az ipc.seged@gmail.com elektronikus levélcímen kérhető.

Vetélkedőt hirdet a Szeged-Csanádi Egyházmegye Katechetikai Irodája. A seregszemle célja megismertetni Isten szolgája Bálint Sándor hitvalló életét, valamint folytatni szellemi örökségét. A versenyre az általános iskola 5-8. és a gimnázium 9-12. évfolyamos diákjainak jelentkezését várják. A részvételhez regisztráció szükséges, melynek határideje február 28. A vetélkedő részletei a balintsandorszeged.hu világhálós oldalon találhatóak.

A járványügyi helyzet miatt továbbra is zárva tart az Év Múzeuma 2020 díj jelöltje, a Szegedi Dóm Látogatóközpont. Az emléktárgy- és ajándékbolt azonban nyitva tart és keddtől szombatig 9 és 17 óra között várja a vásárlókat. Az urnatemető változatlanul – hétfő kivételével – naponta 9-17 óra között látogatható. Kéri az elhunytak hozzátartozóit, hogy az urnatemetőt a Szegedi Dóm Látogatóközpont főbejárata, a Szentháromság-szobor felől közelítsék meg.

Megújult a Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató honlapja, melyet az áttekinthetőség, felhasználóbarát menürendszer és hangulatos arculat jellemez. A weboldalon minden megtalálható arról a feladatellátásról, amit az immár 13 megyében gyermekvédelmi szolgáltatást nyújtó egyházmegyei szervezet végez. A honlap fejlesztését a korábbi felület elavultsága és az ország legnagyobb gyermekvédelmi intézményrendszeréhez méltó internetes megjelenés tette szükségessé. Az oldalon bárki könnyűszerrel keresgélhet a képes és szöveges beszámolók között, és megbizonyosodhat arról, hogy a Szent Ágota igyekszik a családjukból kiemelt, nehéz sorsú gyermekekről teljeskörűen gondoskodni. A honlapon bemutatják a lakásotthonaikat, a nevelőszülői hálózataikat, ahol a gyermekek élnek. Részletesen beszámolnak arról a sok száz élményprogramról, - egyebek mellett az országos ÁGOTA táborokról - melyekben részt vehetnek a gondoskodásukban nevelkedő fiatalok. Lehet tájékozódni a KÁSZPEM rendszerről, azaz arról a szakmai programról is, amivel nem csupán saját munkatársaik, de országos módszertani intézményként valamennyi egyházi fenntartású gyermekvédelmi szervezet dolgozóinak feladatellátását segítik. Az oldalon fellelhető tartalmak hűen tükrözik azt az elkötelezettséget, melyet az idén 10 éves fennállását ünneplő szervezet minden dolgozója magáénak vall: a szeretet erejével kell segíteni a családjukat veszített gyerekeket. A szolgálat világhálós oldala www.szentagota.hu linken érhető el.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Pro Cultura Christiana-díjat adományozott Orient Enikő textilművésznak. A kitüntetés a testület nevében a konferencia elnöke, Veres András püspök a közelmúltban adta át Budapesten. A díjjal a püspöki konferencia elismerését fejezi ki azért a szolgálatért, melyet munkássága folyamán Orient Enikő a katolikus kultúra továbbadásáért végzett.

Kettős jubileumot ünnepel az idén a Katolikus Karitás: megalakulásának 90., valamint újjáalakulásának 30. évfordulóját. Az év során a szervezet önkéntesei rendezvénysorozattal (zarándoklattal, kiállításokkal, szakmai konferenciákkal, pályázatokkal) és figyelemfelhívó kampánnyal mutatják be a Karitás több évtizede tartó, a rászorulóért végzett szolgálatát, tevékenységét. A jubileumi év egyben ünnepe a másokat segítő, elhivatott önkénteseknek, és felhívja a figyelmet a mellettünk élő, gondokkal küzdő családokra, valamint az idős, beteg embertársainkra, hogy forduljunk feléjük szeretetből fakadó irgalommal. Jusson el az evangéliumi szeretet embertől emberig úgy, ahogy a Karitás elmúlt évtizedeiben használt mottója irányítja a közösség tagjait.

Ezekben a napokban is folytatja gyűjtési akcióját a segélyszervezet a horvátországi földrengés károsultjainak megsegítésére. Az országos gyűjtés célja a krízishelyzetbe került családok támogatása, továbbá otthonaik helyreállítása, újjáépítése, melyet a Katolikus karitás pénzadományával és építőanyagokkal egyaránt támogat.

Az adományokat

- átutalással a Raiffeisen Bank 1201148-00124534-00100008 számlaszámra, földrengés közleménnyel,
- a 1356-os adományvonal hívásával (hívásonként 500 Ft-tal),
- valamint a karitasz.hu oldalon online adományozással

lehet eljuttatni a segélyszervezethez.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, † Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.